

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

10. Tempestatum potentes feminæ punitæ & puniendæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45686

manu tua sunt. E quibus, instrui mur, ventos & tempestates cieri quidem à malignis spiritibus, qui ministri sunt pariter & rerum aduersarum procuratores; non posse autem cieri, nisi potestate, concessa ab eo, cui summum imperium est in ventos, & omnem creaturam. Permittit autem eam potestatem, vel ad castigandos homines; vel ad probandos; vel, si peruicaces sunt, vt impleant numerum ac mensuram peccatorum. Perinde autem est, seu immitantur, hac arte, venti, seu inhi beantur: vtroque modo nocere possunt: cum sit & procella, & malacia nauigantibus periculosa.

IX.
Rob. An. 1135.

Nimirum verè *aurea est mediocritas*; & in omni re, *nimis multum, & nimis parum est perniciosum*. Hinc Anno 1135. nimius ventus multas turres atque ædificia subuertit. Sed & subtractio venti est exitiosa. Quo pacto Eunapius tradit, vrbe Constantinopolitanâ in magnam rei frumentariæ difficultatem adductâ, naues in diuersas dimissas fuisse partes, quæ frumentum deucherent. Hæ, cum onustæ rediissent, appelli ad littus, deficientibus ventis, nulla vi potuerunt. Quo cognito, populus yndique ad theatrum, saua famis stimulatus rabie, conuolauit. Tum Constantinum M. ea de re animi anxium, & tempestatis aduersæ rationem exigentem, æmuli, Sopatri Apamensis Syri sophistæ (qui, propter insignem sapientiam, in aula Constantini ad inuidiam eminere conspiciebatur) in primis que Ablauius præfectus prætorio adierunt, atque ita eum affati sunt: *Quod ventos votis refragari tuis vides, id scito Sopatri, quem tu tantis honoribus extulisti, peregrinâ & perniciosâ nobis sapientiâ fieri: is enim, qui Lunam potest de calo deducere, eadem arte sua, ventos deuinxit; & quod minus nauibus aspirent, arcanis quibusdâ verbis inhi buit.* Quâ re auditâ, ille offensus, Sopatrum properè comprehendi, duci, ac securi percuti iussit. Adeo Magicæ artes exosæ & detestabiles erant Constantino, vt eas, siue per calumniâ fictas, siue veras, ne in charissimo quidem, atque doctissimo viro, vellet tolerare.

X.
Spranger. lib.
quinque In-
quisitorum,

Nec nostra ætas tolerat, apud eos, qui & iustitiæ sunt amantes, & sciunt, se damnorum, per veneficos, & veneficia illatorum, vel iudices, vel participes esse oportere. Narrat Sprangerus, Anno 1488. in Constantiensi diœcesi, etsi Coloni sedulo fecissent, tamen ventos, procellas, grandines, fulmina, & tempestates malas extitisse,

tisse, quæ fruges omnes in agris, quatuor miliarium spacio, per-
diderint. Inspecit querelam magistratus. Megaræ comprehensæ
sunt dux, Anna de Mindelen, & Agne; eæ seorsim confessæ sunt,
se, vno die, in agrum, cum pauxillâ aquâ, processisse: &, quamvis
vna consilium nesciret alterius, effodisse scrobem, atque, sub meri-
diem, aquam scrobi infusam conturbasse, adhibitis coniuratio-
num formulis, & magicis procurationibus: quibus absolutis, simul
ac domum reuertissent, procellam extitisse. Eant nunc homines,
& dicant: *aër ventos, aër grandines parit.* ipsi hæc homines pariunt.
Sed & puniunt illi, qui non consentiunt: consentiunt, qui non pu-
niunt, cum possunt. Nam, eodem teste scriptore, alia saga agri
Constantiensis, cum videret, omnes sui pagri incolas, in nuptijs læ-
tissimè conuiuari, saltare, tripudiare, ægrè ferens, se prætermis-
sam, & ad hæc gaudia non inuitatam, procurauit, vt, clara luce inspe-
ctantibus pastoribus, per aërem, ab Orcino hirco, ad Phryxi & so-
roris eius modum, in collem exportaretur, pagus propinquum. Ibi,
cum ei alia aqua deesset, mundissima Orci Nympha lotio scrobem
impleuit, illudque pulmentum bacillo, an furcâ, in gyrum ter ter-
tium commouens, voces quasdam arcanas admurmurauit. Mox
caelo, quod sudum serenumque fuerat, nubibus atris obscurato,
venti ac grando, in saltantes, vehementissimè sauiuerunt, &, tibi-
cium vice, functi, nuptiatores, extra chorum, atque sub tecta sal-
tare inuitos coëgerunt. Saga domum, cornuto equo ligneo, reue-
cta, indicio pastorum, capta, viua igni fuit tradita, vt flammis lue-
ret, quod aquis peccauisset. Hoc hominum genus accusemus, si ad
votum nostrum non faciunt elementa, quæ bona esse mali non
patiuntur. Ab hominibus discunt sauire.

Sapienter Seneca ait: *Non queri possumus, de auctore nostri Deo,
si beneficia eius corrumpimus, &, vt essent contraria, efficimus.* Et rur-
sum: *Si beneficia natura, vt ventium prauitate perpendimus, nihil non
nostro malo accepimus. Cui videre expedit? Cui loqui? Cui non vita
tormentum est? Nihil inuenies tam manifesta utilitatis, quod non in
contrarium transferat culpa. Sic ventos quoque natura bonos futuros
inuenerat: ipsi illos contrarios fecimus.* Neque venti tantum irritan-
tur, sed etiam lucidus aër, quem tenebriones, atrocissimorum au-
thores facinorum, & opera tenebrarum obscurant. Refert enim

Et Bodin. lib.
2. Dæmon-
cap. 8.

XI.
Senec. lib. 5.
natur. qq. cas.